

Sygn. VUa 20/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 października 2016 roku

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Piotrkowie Trybunalskim,

Wydział V w składzie:

Przewodniczący: SSO Mariola Mastalerz

Sędziowie: SSO Magdalena Marczyńska

SSO Agnieszka Leżańska (spr.)

Protokolant: st.sekr.sądowy Marcelina Machera

po rozpoznaniu w dniu 5 października 2016 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie

sprawy z wniosku G. D.

przeciwko Wojewódzkiemu Zespołowi do spraw Orzekania o Niepełnosprawności

w (...) (...) w Ł.

o ustalenie stopnia niepełnosprawności

*na skutek apelacji wnioskodawcy G. D. od wyroku Sądu Rejonowego w Piotrkowie Tryb. IV
Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych*

z dnia 29 marca 2016r. sygn. IV U 332/15

oddala apelację.

Sygn. akt V Ua 20/16

UZASADNIENIE

(...) Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w (...) (...) decyzją z dnia 5 września 2015 roku w sprawie (...) utrzymał w mocy orzeczenie Miejskiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w P. z dnia 9 lipca 2015 roku zaliczające wnioskodawcę G. D. do lekkiego stopnia niepełnosprawności.

Od tej decyzji odwołał się w dniu 8 października 2015 roku wnioskodawca G. D. wskazując, iż zaliczenie go do lekkiego stopnia niepełnosprawności jest błędne, bowiem nie uwzględnia jego stanu zdrowia oraz uniemożliwia jemu zachowania prawa do karty parkingowej.

(...) Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Ł. pismem z dnia 15 października 2015 roku wniósł o oddalenie odwołania podnosząc, iż zaliczenie wnioskodawcy do lekkiego stopnia niepełnosprawności jest zgodne z obowiązującymi przepisami i jego stanem zdrowia.

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 29 marca 2016 roku, Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, wydanym w sprawie sygn. akt IV U 332/15, oddalił odwołanie ubezpieczonego.

Podstawę powyższego rozstrzygnięcia stanowiły następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne Sądu Rejonowego:

wnioskodawca wskazuje, iż od kilku lat odczuwa bóle stawów kończyn dolnych i górnych, z okresowo występującymi obrzękami, zwłaszcza nadgarstka i śródreżca. Od kilku lat G. D. leczy się na stwierdzone reumatoidalne zapalenie stawów. Od 1974 roku odczuwa bóle odcina szyjnego i l- s kręgosłupa, towarzyszą im częste bóle głowy.

U wnioskodawcy stwierdzono:

- dyskopatię C5/C6 i L5/S1 ze zmianami zwyrodnieniowymi kręgosłupa i objawowym zespołem bólowym;
- reumatoidalne zapalenie stawów.

Sąd wskazał, że z uwagi na powyższe schorzenia wnioskodawca kwalifikuje się do zaliczenia do osób niepełnosprawnych w stopniu lekkim.

Wnioskodawca G. D. mieszka z żoną. Porusza się samodzielnie. Żona pomaga wnioskodawcy w życiu codziennym.

Stan faktyczny w przedmiotowej sprawie Sąd Rejonowy ustalił na podstawie zebranych w sprawie dowodów w postaci opinii biegłej neurolog B. B., twierdzeń wnioskodawcy oraz dokumentów zebranych w załączonych aktach Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności.

Za szczególnie istotne dla rozstrzygnięcia sprawy Sąd uznał dowody w postaci opinii biegłej i twierdzeń wnioskodawcy.

Wnioskodawca odnosząc się do wniosków biegłej nie zgłosił w istocie żadnych zarzutów merytorycznych. Zdaniem Sądu I instancji argumentacja wnioskodawcy zawarta w piśmie z dnia 26 lutego 2016 roku ogranicza się do nie mającego wpływu na treść opinii zarzutu, iż biegły miał sporządzić opinię w terminie 30 dni, a wnioskodawca otrzymał ją po trzech miesiącach.

Sąd zauważył, że także na rozprawie w dniu 29 marca 2016 roku wnioskodawca nie zgłosił twierdzeń mających charakter merytorycznego odniesienia się do opinii biegłej.

Dokonując oceny opinii biegłej należy Sąd Rejonowy wskazał, iż biegła w sposób szczegółowy opisała schorzenia wnioskodawcy skutkujące uznaniem go za osobę niepełnosprawną oraz wskazała, w jakim stopniu stwierdzone schorzenia oddziałują na zdolność jego samodzielnej egzystencji.

W ocenie Sądu biegła w sposób spójny i zupełny opisała stan zdrowia wnioskodawcy, potwierdziła wskazane przez wnioskodawcę schorzenia, jednakże jej wnioski w zakresie zdolności do samodzielnej egzystencji są odmienne niż wnioskodawcy.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd I instancji uznał powyższą opinię, jako zupełną i odpowiadającą w sposób jasny i logiczny na pytanie Sądu dotyczące niepełnosprawności wnioskodawcy.

Po tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał, iż odwołanie jest niezasadne.

Sąd I instancji powołał się na regulację zawartą w art. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 roku o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz.U. Nr 123 z 1997 r., poz. 776 ze zm.) zgodnie, z którą przedmiotowa ustawa dotyczy osób, których niepełnosprawność została potwierdzona orzeczeniem o zakwalifikowaniu do jednego z trzech stopni niepełnosprawności.

W myśl art. 2 pkt 10 wyżej wymienionej ustawy przez niepełnosprawność należy rozumieć trwałą lub okresową niezdolność do wypełniania ról społecznych z powodu stałego lub długotrwałego naruszenia sprawności organizmu, w szczególności powodującą niezdolność do pracy.

Sąd Rejonowy powołał się także na art. 3 wyżej wymienionej ustawy, który wskazuje, iż osoba może być niepełnosprawnym w stopniu lekkim, umiarkowanym i znacznym.

Odnosząc się do tej kwestii, Sąd wskazał, że definicje pojęć znacznego, umiarkowanego i lekkiego stopnia niepełnosprawności ustawodawca zamieścił w art. 4 powyższej ustawy. Zgodnie z ustępem pierwszym tegoż artykułu do znacznego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej i wymagającą, w celu pełnienia ról społecznych, stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innych osób w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji. Za osobę niepełnosprawną w stopniu umiarkowanym zgodnie z art. 4 ust. 2 uważa się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych. Osoba niepełnosprawna w stopniu lekkim to osoba o naruszonej sprawności organizmu, powodującej w sposób istotny obniżenie zdolności do wykonywania pracy, w porównaniu do zdolności, jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną, lub mająca ograniczenia w pełnieniu ról społecznych dające się kompensować przy pomocy wyposażenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne – art. 4 ust. 3 wyżej wymienionej ustawy.

Dalej Sąd Rejonowy stwierdził, że w ustępie 4 powyższego artykułu ustawodawca wskazał, co należy rozumieć jako niezdolność do samodzielnej egzystencji - oznacza to - naruszenie sprawności organizmu w stopniu uniemożliwiającym zaspokajanie bez pomocy innych osób podstawowych potrzeb życiowych, za które uważa się przede wszystkim samoobsługę, poruszanie się i komunikację.

Sąd skonstatował, że w przedmiotowej sprawie ubezpieczony G. D. został zaliczony przez (...) Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Ł. do lekkiego stopnia niepełnosprawności. Dodatkowo Sąd zauważył, że organ ubezpieczeniowy wskazał, iż stan jego zdrowia mieści się w granicach lekkiego stopnia niepełnosprawności.

W ocenie Sądu I instancji należało zgodzić się z powyższym stanowiskiem. Według Sądu wnioskodawca nie jest osobą niezdolną do samodzielnej egzystencji, a stwierdzone u niego schorzenia nie wyłączają możliwości samoobsługi wnioskodawcy. G. D. doświadcza ograniczenia w samoobsłudze jednakże nie jest ona wyłączona ani ograniczona w stopniu skutkującym koniecznością częściowej lub całkowitej pomocy przy zaspokajaniu potrzeb życia codziennego. Co więcej, Sąd podniósł, że wnioskodawca zachował znaczną zdolność do samodzielności w życiu codziennym przy zaspokajaniu podstawowych potrzeb życia codziennego, zatem wnioskodawca nie wymaga ani częściowej i okresowej pomocy ani stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innych osób w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji.

Dlatego należy Sąd i instancji stwierdził, iż w przypadku ubezpieczonego zachodzą niewątpliwie przesłanki do stwierdzenia niepełnosprawności w stopniu lekkim. Nie zaistniały jednak przesłanki zawarte w definicji umiarkowanego i znacznego stopnia niepełnosprawności.

W ocenie Sądu Rejonowego zaliczenie wnioskodawcy do lekkiego stopnia niepełnosprawności skutkuje zgodnie z art. 8 ust 3a ustawy prawo o ruchu drogowym brakiem koniecznych przesłanek do nabycia prawa do karty parkingowej.

Mając powyższe na uwadze, Sąd I instancji uznał odwołanie za bezzasadne i podlegające oddaleniu.

Apelację od powyższego wyroku wniósł wnioskodawca, podnosząc, iż przedłożone dokumenty lekarskie w sprawie nie zostały poddane dokładnej analizie, zaskarżył orzeczenie w całości, domagając się jego zmiany lub uchylecia wyroku oraz uznania umiarkowanego stopnia niepełnosprawności.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

apelacja jest bezzasadna i jako taka podlega oddaleniu .

Sąd Okręgowy podziela ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego dokonane na podstawie opinii biegłego sądowego neurologa, który nie znalazł podstaw do zaliczenia skarżącego do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności w rozumieniu art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (t.j. Dz.U. z 2011 r. Nr 127, poz. 721 ze zm.) i przyjmuje je za własne.

Zgodnie z art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (t.j. Dz.U. z 2011 r. Nr 127, poz. 721 ze zm.) do **umiarkowanego stopnia niepełnosprawności** zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych.

Niepełnosprawność oznacza naruszenie sprawności organizmu skutkujące niezdolnością do wykonywania zatrudnienia w warunkach wolnego rynku oraz istnienie wymogu pomocy innej osoby w celu pełnienia ról społecznych w związku z ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji. Warunkiem zaliczenia więc do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności jest nie tylko stopień naruszenia sprawności organizmu w odniesieniu do zdolności do wykonywania zatrudnienia, ale także istnienie wymogu pomocy innej osoby w celu pełnienia ról społecznych w związku z ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji. Oznacza to, że ustawa z dnia 27 sierpnia 1997 roku o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz.U. Nr 123 z 1997 r., poz. 776 ze zm.) wiąże zaliczenie do stopnia niepełnosprawności ze zdolnością do wykonywania zatrudnienia, a nie zdolnością do pracy w rozumieniu przepisów rentowych, a nadto z możliwością wypełniania ról społecznych jako elementu uczestnictwa w życiu społecznym (tak wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12.03.2014 roku IIUK 360/13 legalis).

Nie ulega wątpliwości, że skarżący ma naruszoną sprawność organizmu z uwagi na schorzenie kręgosłupa oraz stawów, z uwagi na zdiagnozowaną dyskopatię C5/C6 i L5/S1 ze zmianami zwyrodnieniowymi kręgosłupa i objawowym zespołem bólowym oraz reumatoidalne zapalenie stawów. Nie mniej stopień naruszenia sprawności organizmu nie wyklucza jego zdolności do wykonywania zatrudnienia w warunkach wolnego rynku pracy. Z uwagi na zachowanie zdolności do wykonywania zatrudnienia, w celu zaliczenia do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności, skarżący winien wykazać, że ma ograniczoną możliwość samodzielnej egzystencji, skutkującą koniecznością czasowej lub częściowej pomocy innych osób w pełnieniu ról społecznych. Zdolność do samodzielnej egzystencji zaś to zdolność do zaspokajania swoich podstawowych potrzeb życiowych. Dotyczy to z reguły możliwości samodzielnego poruszania się, spożywania posiłków, ubierania się, wykonywania czynności związanych z utrzymaniem higieny osobistej i załatwianiem potrzeb fizjologicznych. Z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, że wnioskodawca nie wymaga czasowej ani częściowej pomocy innych osób w zaspokajaniu swoich podstawowych potrzeb życiowych. Wnioskodawca jest w stanie samodzielnie się najeść, umyć, zadbać o higienę, ubrać się, na badanie do biegłego neurologa, jak również na rozprawę w Sądzie przybył samodzielnie. Przygotowywanie posiłków, w których skarżącego wyręcza żona, nie wchodzi zaś w zakres podstawowych potrzeb życiowych.

Zarzuty apelacji w stosunku do opinii biegłego neurolog, w których skarżący odmiennie od biegłego ocenia swój stan zdrowia, są zatem li tylko gołosłowną polemiką z logicznymi i prawidłowymi wnioskami końcowymi opinii i jako takie, nie mogą odnieść zamierzonego skutku.

Niewątpliwie wnioskodawca cierpi na schorzenia neurologiczne, które determinują stan jego zdrowia. Stopień ich nasilenia powoduje bowiem zaliczenie skarżącego do lekkiego stopnia niepełnosprawności, z uwagi na ograniczenia w pełnieniu ról społecznych dające się jednak kompensować przy pomocy wyposażenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację, jako bezzasadną.